

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογεῖας, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιοτέρων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπese μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομέων, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδώσαντες τὴν πατρίδα των.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Καὶ ἡμεῖς φέρομεν ἓνα ἀνεκτίμητον θησαυρόν, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος.

Ὁ Φοσὲ ἐπλησίασε πάραυτα πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν :

— Θησαυρόν, πανοσιώτατε !

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραπτον ὡς ἀδάμαντες.

— Βλέπετε αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀργυρὰ μεταλλία, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὴν προτομὴν τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου, τοῦ κυρίου μου ;

— Ναί, πανοσιώτατε !

— Λοιπὸν ! ἐδῶ ἔγκειται ἡ τύχη μας.

— Εἶναι δυνατόν ;

— Μὲ τὸ μεταλλίον τοῦτο ὁ λαθροθήρας συλλαμβάνει τὴν νύκτα εἰς τὰ δάση διὰ τῆς χειρὸς τὰ ζῶα τὸσον εὐκόλως, ὡς ἂν εἶχε δίκτυα καὶ βρόχος μαγευμένας. Εἶναι παγίς ἐλκύουσα ἀκατασχέτως τὰ πτηνὰ. Εἶναι γόητρον, ὅπερ τὰ μεθύσκει καὶ τὰ ἀποκομίζει.

— Πῶς ! μὲ αὐτὰ κάμνει κἀνεὶς τόσῳ λαμπρὸν κυνήγιον ; ἠρώτησεν ὁ Γουλὰρ θαυμάζων.

— Ὁ κυνηγός, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐβέρτος, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην, οὔτε κέρτος οὔτε κυνῶν τὸ θήραμα σπεύδει εἰς τὴν φωνὴν του ὑποτασσόμενόν καὶ ἔρπον ὡς ὁ κύων.

— ὦ ! τί πολῦτιμον φυλακτόν ! ἀνέκραξεν ἔκθαμβος ὁ Φοσὲ.

— Μὲ τὸ μεταλλίον αὐτό, προσέθηκεν ὁ μοναχὸς χαμηλόνων τὴν φωνήν, ὁ στρατιώτης ἀποκοιμίζει τοὺς ἐχθρικοὺς φρουροὺς καὶ διέρχεται ἀκινδύνως ὁλόκληρον στρατόπεδον. Τὰ βήματά του δὲν ἀντηχοῦσι πλέον, τὸ σῶμά του δὲν ρίπτει σκιὰν καὶ δύναται ἀόρατος καὶ σιωπηλὸς νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τῆς σκηνῆς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Οἱ δύο θωρακοφόροι ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπληστόν πλεονεξίας.

— Πόσοι στρατιωτικοί, διέκοψεν ὁ Γουλὰρ, θὰ ἤθελον εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἔχουν ἓν τοιοῦτον φυλακτὸν κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμόν !

— Ζητήσατε ἓνα προγεγραμμένον, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἐπ' ἀμοιβῇ ἡ κεφαλὴ, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μυστηριώδες αὐτοῦ καταφύγιον διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἐρωτήσῃ τὸν δρόμον. Ἄν δὲν ἔχῃ ἄσυλον θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν σας, ὁ ἄφρων.

— Δι' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ! ἀνέκραξεν ὁ Γουλὰρ, ἂν αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ, τότε ἡ τύχη μας, πανοσιώτατε, εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Μὲ τὸ πολῦτιμον αὐτό μεταλλίον, τέλος, τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν κυριότητά σας.

Οἱ θωρακοφόροι, φύσει δυσειδαίμονες καὶ εὐπιστοὶ ὄντες, οὐδόλως ἀμφέβαλον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ μοναχοῦ· ἐπίστευον δὲ ὅτι τὸ μεταλλίον τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ὄπλον ἰσχυρόν. Διανοοῦντο λοιπὸν ὅτι ἔπρεπεν, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ν' ἀποκτήσωσι τὸ πολῦτιμον ἐκεῖνο περιάπτον.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρκελίνη, ἥτις ἤκουσε πᾶσαν τὴν συνδιάλεξιν, ἐπλησίασεν ἡρέμα.

— Μὲ τὸ φυλακτὸ αὐτό, πανοσιώτατε, ἠρώτησε δειλῶς, εἰμπορεῖ καμμία νὰ εὕρῃ . . . ἀγαπητικό ;

— Τέκνον μου, ὑπέλαθεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος μειδιῶν, ἔχει δύο ὠραίους ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὰ μεταλλία τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου διὰ τὸ κυνήγιον συζύγου.

Ἡ Μαρκελίνη ἐστέναξε καὶ ἀπεμακρύνθη μορφαζούσα· δὲν ἦτο πεπεισμένη.

Ὁ δὲ Γουλὰρ ἠγέρθη, προεχώρησεν ἓν βῆμα πρὸς τὸν μοναχὸν καὶ τὴν χεῖρα τείνων πρὸς τὰ πρόσω :

— Δότε μας τὸ μεταλλίον σας, πάτερ, καὶ μὰ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον ὁμνύομεν ὅτι θὰ μοιρασθῶμεν τιμίως μαζὺ σας τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ, ὅστις συλλάβῃ τὸν κύριον στρατάρχην.

— Ἀδύνατον, τέκνα μου, ἀπήντησε μετὰ ψυχραιμίας ὁ μοναχός· τὸ μεταλλίον ἰσχύει μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι ἀγνὸς παντὸς ἁμαρτήματος.

— Ἄ ! διάβολε ! εἶπεν ὁ Γουλὰρ ξέων τὸ οὖς.

— Ἡ, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐβέρτος, πρέπει νὰ φορέσῃ ἐνδύματα εὐλογημένα . . . ὡς τὰ ἰδικά μας.

— ὦς τὰ ἰδικά σας ! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ θωρακοφόρος, τότε τὸ πρᾶγμα διορθώνεται . . . θὰ μὰς δανείσετε τὰ ράσα σας.

Ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος ἔδηξε τὰ χεῖλην διὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Τί λέγεις ; τέκνον μου ; εἶπεν ὁπισθοδρομῶν.

— Ἄμα συλλάβωμεν τὸν κύριον Βουρβόνον θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψωμεν.

— ὦ ! πανοσιώτατε, ἐψέλλισεν ὁ Φοσὲ, ὅστις διὰ νὰ ἱσταται ὀρθίος ἐστηρίζετο

ἐπὶ τοῦ τοίχου, μὴ μὰς ἀρνηθῆτε αὐτὴν τὴν χάριν.

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ Γουλὰρ, θὰ σὰς ἀφήσωμεν τὰς ἰδικὰς μας ἐνδυμασίας ἀντὶ τῶν ἰδικῶν σας.

Ὁ μοναχὸς ἠρνεῖτο πάντοτε, προσποιούμενος ἀνησυχίαν.

— Τί λέγετε, ἀδελφοί ! Ἄλλὰ τὸ ράσον μας ἐμπνέει ἄγιον σέβας καὶ μὰς προφυλάσσει ἀπὸ τὰς προσβολὰς, ἐνῷ ἡ πολεμικὴ περιβολή σας δύναται νὰ μὰς περιπλέξῃ εἰς ἔριδας.

Ὁ Φοσὲ συνωφρυνήθη.

— Ἀφῆσε τὰς ἱερεμιάδας, πάτερ· θέλομεν τὰ μεταλλία καὶ τὰ ράσα σας. Ὑποταχθῆτε, διότι ἐκτελοῦμεν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως.

— Καὶ ἐγώ, προσέθηκεν ὁ Γουλὰρ κτυπῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τράπεζαν, θέλω τὸ ράσον καὶ τὸ φυλακτόν, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας !

Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐσιώπα, ἔκρινεν ὅτι ἔδει νὰ ἐπέμβῃ :

— Πῶς ! γενναῖοι ἱππῶται μου, εἶπεν αὐτοῖς σοβαρῶς, θὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ματαχειρισθῆτε βίαν ἐναντίον δύο δυστυχῶν μοναχῶν, οἵτινες ἐμερίσθησαν μαζὺ σας τὸσον προθύμως τὸ γεῦμά των ;

— Ἄλλὰ θέλομεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τοῦ εὐρήματος, τὸ ὁποῖον μὰς στέλλει ὁ ἅγιος Οὐβέρτος, πανοσιώτατε, ὑπέλαθεν ὁ Γουλὰρ. Τί διαβόλον παραπονεῖσθε ;

Οἱ μοναχοὶ ἐφάνησαν συνεννοούμενοι διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἄλλὰ ἂν δὲν ἐπανεέλθετε ; ἠρώτησε μετὰ δυσπιστίας ὁ Οὐβέρτος.

Ὁ Γουλὰρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Νὰ μὴ ἐπανεέλθωμεν, ἀφοῦ σὰς ἀφίνομεν στολήν, ἡ ὁποία ἀξίζει εἰκοσι φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄθλια ράσα σας ;

— Βλέπω ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντισταθῶμεν περισσότερον, ὑπέλαθεν ὁ μοναχὸς βαθέως στεναῖας.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐνδυμασιῶν εἶχε τελεσθῇ, ἡ δὲ μεταμόρφωσις ἦν πλήρης.

Ἐνῷ οἱ θωρακοφόροι ἐγέλων ἀπαύστως, ὁ Οὐβέρτος ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης δύο μικρὰ μεταλλία κρεμάμενα διὰ μεταξίνου νήματος καὶ προεχώρησε πρὸς αὐτούς.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε, κρεμάσατε τὰ μεταλλία αὐτὰ εἰς τὸν λαιμόν σας, ἔστω δὲ εὐτυχὲς τὸ κυνήγιόν σας.

Ὁ Γουλὰρ καὶ ὁ Φοσὲ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν.

— Ἡδῆ, εἶπεν, ἄς πῶμεν μαζὺ καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς δώσῃ ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον !

— Πῶς ! ἀνάπαυσιν ! ἐψέλλισεν ὁ Γουλὰρ τραυλίζων. Νὰ πῶμεν, ναί. Ἐπειτα ὁμῶς δρόμον νὰ συλλάβωμεν τὸν λειποτάκτην !

Καὶ ἔπese βαρὺς ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἐπαναλαμβάνων :

— Νὰ συλλάβωμεν τὸν λειποτάκτην ! Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ὠχρίασε καὶ λάμψις παροδικὴ ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του· κατέστη ἀγριωπός, ὅταν δὲ ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γουλὰρ,